

दानिएलको पुस्तक - संख्या त्रिचालीस

बाइबलीय भविष्यवाणीमा उजाड पार्ने घृणित वस्तुको प्रतीकवादको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2024-01-07

५३८ सन्मा पोपसत्तालाई सत्तामा उदाउनबाट रोक्ने शक्तिका रूपमा पावलले मूर्तिपूजक रोमको पहिचान गर्नु नै त्यो साक्षी बन्यो, जसलाई विलियम मिलरले दानिएलको पुस्तकमा “नित्य” ले मूर्तिपूजकतालाई जनाउँछ भनेर स्थापित गर्ने प्रमाणका रूपमा चिने। विलियम मिलरको रूपरेखा मूर्तिपूजकता र त्यसपछि पोपवाद—यी दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूमा आधारित थियो। त्यस रूपरेखाको समर्थनमा मिलरको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण खोज २ थिस्सलोनिकी, अध्याय २ मा रहेको पावलको साक्ष्य थियो, जहाँ पावलले पहिचान गर्छन् कि मूर्तिपूजक रोमद्वारा पोपसत्तामाथि लगाइएको रोक हटाइनेछ, ताकि “पापको मानिस” परमेश्वरको मन्दिरमा स्थापित होस्, र आफू नै परमेश्वर हुँ भन्ने देखाओस्।

दानियलको पुस्तकमा “दैनिक” को प्रतीक, जसले मूर्तिपूजकतालाई जनाउँछ, सधैं पापसीको कुनै प्रतीकद्वारा अनुसरण गरिन्छ, चाहे त्यो उजाड पार्ने अपराधको रूपमा प्रस्तुत गरिएको होस् वा उजाड पार्ने घृणित वस्तुको रूपमा। तैपनि, सन् ६६ देखि ७० ईस्वीको साढे तीन वर्षको अवधिमा घटेको यरूशलेमको घेराबन्दी र विनाशका सम्बन्धमा ख्रीष्टले ख्रीष्टियनहरूलाई दिनुभएको चेतावनीमा, ख्रीष्टले “दानियल अगमवक्ताद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु” लाई यरूशलेममा रहेका ख्रीष्टियनहरूले तुरुन्तै भागनुपर्ने सङ्केतको रूपमा उल्लेख गर्नुभयो। इतिहासले देखाउँछ कि त्यो सङ्केत पापल रोमको प्रतीक थिएन, तर मूर्तिपूजक रोमको थियो। यदि विश्वासीहरूले घेराबन्दी र विनाशबाट बच्नुपर्ने हो भने, तिनीहरूले त्यस सङ्केतलाई चिन्नुपर्थ्यो। “दानियल अगमवक्ताद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु” मूर्तिपूजक रोमको प्रतीक हो, वा पापल रोमको?

यसकारण जब तिमीहरूले दानियल अगमवक्ताद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तुलाई पवित्र स्थानमा उभिएको देख्नेछौ, (जसले पढ्छ, उसले बुझोस्:) तब यहूदियामा हुनेहरू पहाडहरूतिर भाग्न: जो घरको छतमाथि छ, उसले आफ्नो घरबाट केही निकाल्न तल नओर्लियोस्; न त खेतमा हुनेले आफ्ना लुगा लिन फर्केर जाओस्। अनि ती दिनहरूमा गर्भवतीहरू र दूध चुसाइरहेकाहरूलाई हाय! तर प्रार्थना गर कि तिमीहरूको पलायन जाडोमा नहोस्, न त शबाथको दिनमा: किनकि त्यसबेला यस्तो ठूलो सङ्कष्ट हुनेछ, जस्तो संसारको आरम्भदेखि अहिलेसम्म कहिल्यै भएको छैन, न त फेरि कहिल्यै हुनेछ। अनि यदि ती दिनहरू छोट्याइएका नहुने भए, कुनै पनि प्राणी बच्ने थिएन; तर चुनिएकाहरूका खातिर ती दिनहरू छोट्याइनेछन्। मत्ती २४:१५-२२।

सिस्टर ह्वाइटले ईस्वी सन् ६६ देखि ७० सम्म यरूशलेमको विनाशको इतिहासमा यो चेतावनी कसरी पूरा भयो भन्ने विषयमा टिप्पणी गर्नुहुन्छ, र उहाँले रोमी सेनाको झण्डा, अर्थात् तिनको ध्वज, यरूशलेममा अझै रहेका मसीहीहरूले भागनुपर्ने चिन्ह थियो भनी पहिचान गर्नुहुन्छ। त्यसो भए, “अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घिनलाग्दो वस्तु” मूर्तिपूजक रोम थियो, वा मिलरले आफ्नो रूपरेखाको आधार बनाएको झैं, त्यो पोपीय रोम थियो?

विलियम मिलरलाई रोमका दुवै प्रकटीकरणहरू (मूर्तिपूजकपछि पोपसम्बन्धी) बुझ्न अगुवाइ गरियो, तर उनी बाँचिरहेको इतिहासकै कारणले उनलाई ती दुवै राज्यलाई एउटै राज्यको रूपमा व्यवहार गर्न बाध्य तुल्यायो। निस्सन्देह, तिनीहरू एउटै राज्य हुन्, तर तिनीहरूले क्रमशः आउने दुई राज्यहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्छन्। १७९८ को भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहासद्वारा बाध्य पारिएर, मिलरले रोमलाई मुख्यतः एउटै राज्यको रूपमा सम्बोधन गर्नुपरेको थियो। १७९८ मा, मिलरले ख्रीष्टको दोस्रो आगमन लगभग पच्चीस वर्षपछि हुने विश्वास गरेका थिए। पोपसम्बन्धी रोमले १७९८ मा घातक घाउ पाएको थियो भन्ने कुरा उनलाई पूर्णतः थाहा थियो। मिलरका लागि, पोपसम्बन्धी रोमपछि पछ्याउने अन्य कुनै पनि पार्थिव राज्यहरू थिएनन्, किनकि ख्रीष्ट चाँडै फर्कनुहुनेवाला हुनुहुन्थ्यो।

मिलर रहेको ऐतिहासिक सन्दर्भमा, उनले दानियेल अध्याय २ को मूर्तिले चारवटा पार्थिव राज्यहरूको प्रतिनिधित्व गर्छ भन्ने बुझे, किनकि दानियेलले त्यही साक्षी दिएका थिए।

र चौथो राज्य फलामझैँ बलियो हुनेछ; किनकि फलामले सबै कुरालाई टुक्राटुक्रा पार्छ र अधीनमा ल्याउँछ; अनि जसरी फलामले यी सबैलाई चकनाचूर पार्छ, त्यसरी नै त्यसले टुक्राटुक्रा पार्नेछ र कुचल्नेछ। अनि जहाँसम्म तिमीले खुट्टा र आँलाहरू केही कुम्हारको माटोका र केही फलामका देख्यौ, त्यो राज्य विभाजित हुनेछ; तर त्यसमा फलामको केही बल रहनेछ, किनकि तिमीले फलाम हिलोमाटोसँग मिसिएको देख्यौ। दानिएल २:४०, ४१।

मिलरले चारवटा राज्य मात्र छन्, र चौथो तथा अन्तिम राज्य रोम हो भन्ने बुझेका थिए; इतिहासबाट उनले यो पनि जानेका थिए कि त्यो पहिले मूर्तिपूजक रोम थियो र त्यसपछि पोपीय रोम आयो। दानिएलको वचनसँग सहमति जनाउँदै, मिलरका लागि चौथो राज्य “विभाजित” थियो, तर मिलरका लागि त्यो विभाजनले रोमको राज्यका शाब्दिक र आत्मिक पक्षहरूबीचको भिन्नतालाई मात्र प्रतिनिधित्व गर्दथ्यो। यस विषयमा उनी सही थिए, तर उनको समझ सीमित थियो।

मिलरले यो देखेनन् कि मूर्तिपूजक र पोपीय रोमको विभाजन त्यो विभाजनमा आधारित थियो, जसलाई पहिचान गर्न पावल उठाइएका थिए। पावलले (र यूहन्ना बप्टिस्मा दिनेले) यो पहिचान गरे कि क्रूसको समयावधिमा शाब्दिकबाट आत्मिकतर्फ संक्रमण हुनु थियो। त्यो समझबुझविना मिलरलाई यो स्वीकार गर्न बाध्य हुनुपर्थ्यो कि रोम मूलतः एउटै राज्य थियो, जसका दुई चरणहरू थिए। अनि निस्सन्देह, उनी सही थिए (तर सीमित रूपमा)। उनले यो देख्न सकेनन् कि आत्मिक रोमलाई शाब्दिक बेबिलोनले प्रतिनिधित्व गरेको थियो, किनकि आत्मिक रोम (पोपतन्त्र) आत्मिक बेबिलोन पनि हो।

दानिएल २ मा उल्लिखित चार राज्यहरूमध्ये पहिलो भएको वास्तविक बेबिलोनले चौथो राज्यको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्नेथियो, किनकि पहिलोले सधैं अन्तिमको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ। मूर्तिपूजक रोम बेबिलोनद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो, तर मूर्तिपूजक रोम र बेबिलोन दुवैले आत्मिक रोम (पापतन्त्र) को प्रतिरूप प्रस्तुत गरे। त्यसैले पापतन्त्र पाँचौँ राज्य थियो, र यसलाई बेबिलोनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। यही एउटा आधारभूत कारण हो कि सिस्टर ह्वाइटले वास्तविक इस्राएलको बेबिलोनमा सत्तरी वर्षको बन्दीवासलाई आत्मिक इस्राएलको आत्मिक बेबिलोनमा एक हजार दुई सय साठी वर्षको बन्दीवाससँग तुलना गर्नुहुन्छ।

“यस दीर्घकालीन र निरन्तर सतावटको अवधिभर पृथ्वीमा रहेको परमेश्वरको मण्डली त्यत्तिकै वास्तविक रूपमा बन्धनमा थियो, जत्तिकै निर्वासनको अवधिमा इस्राएलका सन्तानहरू बाबेलमा बन्धक बनाएर राखिएका थिए।” Prophets and Kings, 714.

यसकारण मिलरलाई अधिक विशेष रूपमा मूर्तिपूजक रोमलाई पहिचान गराउने भविष्यवाणीपूर्ण पूर्तिहरूलाई पोपीय रोमसँग परस्पर विनिमय रूपमा प्रयोग गर्न कुनै समस्या थिएन। हामी अगाडि बढ्दै जाँदा यसका उदाहरणहरू प्रस्तुत गर्नेछौं, तर यदि हामीले बुझ्यौं कि मिलरले मूर्तिपूजक र पोपीय रोमलाई एउटै राज्यका रूपमा हेर्ने, भने हामी बुझ्न सक्छौं कि येशूले “अगमवक्ता दानियलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु” लाई मूर्तिपूजक रोमको पूर्तिका रूपमा उल्लेख गर्दा पनि, दानियलको पुस्तकमा “उजाड पार्ने घृणित वस्तु” भन्ने अभिव्यक्तिलाई पोपीय रोमको प्रतीकका रूपमा बुझ्न मिलरलाई किन कुनै समस्या थिएन। मिलरले उजाड पार्ने ती तीन शक्तिहरू देख्न सकेनन्, र यही कारणले उनको भविष्यवाणीसम्बन्धी रूपरेखा सीमित थियो, तैपनि शुद्ध थियो।

तर ख्रीष्टको भविष्यवाणीको परिपूर्तिमा ई.सं. ६६ मा मूर्तिपूजक रोमले मन्दिरका पवित्र प्राङ्गणहरूमा आफ्ना ध्वजचिन्हहरू स्थापित गरेको ऐतिहासिक परिपूर्तिको यस विसंगतिलाई हामीले कसरी बुझ्ने? “अगमवक्ता दानियलद्वारा कहलिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु” के मूर्तिपूजक रोमको प्रतीक हो, कि पोपसत्तात्मक रोमको? जब तपाईं दुईको सट्टा उजाड पार्ने तीन शक्तिहरूलाई चिन्नुहुन्छ, तब त्यस दुविधाको उत्तर एकदम सरल हुन्छ। हामीले

यरूशलेमको विनाशसम्बन्धी ख्रीष्टको भविष्यवाणीको परिपूर्तिबारे सिस्टर ह्वाइटको टिप्पणीबाट आरम्भ गर्नुपर्छ।

यहूदीहरूले ख्रीष्टलाई क्रूसमा चढाउँदा यरूशलेमको विनाश त्यसैमा अन्तर्निहित थियो। कलवरीमा बगाइएको रगत नै त्यो भार थियो, जसले तिनीहरूलाई यस संसारका लागि र आउने संसारका लागि विनाशतर्फ डुबायो। त्यसरी नै त्यो महान् अन्तिम दिनमा पनि हुनेछ, जब परमेश्वरको अनुग्रहलाई अस्वीकार गर्नेहरूमाथि न्याय पर्नेछ। ख्रीष्ट, तिनीहरूका ठेस लाग्ने चट्टान, तब तिनीहरूलाई प्रतिशोध लिने पर्वतझैँ प्रकट हुनुहुनेछ। उहाँको मुखमण्डलको महिमा, जो धर्मीहरूका लागि जीवन हो, दुष्टहरूका लागि भस्म पार्ने आगो हुनेछ। अस्वीकार गरिएको प्रेम र तुच्छ ठानिएको अनुग्रहका कारण पापी नष्ट हुनेछ।

“धेरै दृष्टान्तहरू र बारम्बारका चेतावनीहरूद्वारा, येशूले परमेश्वरका पुत्रलाई अस्वीकार गर्नुको परिणाम यहूदीहरूका लागि के हुनेथियो भन्ने कुरा देखाउनुभयो। यी शब्दहरूमा उहाँले प्रत्येक युगका ती सबैलाई सम्बोधन गरिरहनुभएको थियो, जसले उहाँलाई आफ्नो उद्धारकर्ता रूपमा ग्रहण गर्न इन्कार गर्छन्। प्रत्येक चेतावनी तिनीहरूकै लागि हो। अपवित्र पारिएको मन्दिर, अवज्ञाकारी छोरा, झूटा दाखबारीका बटुवाहरू, घृणापूर्ण निर्माणकर्ताहरू—यी सबैको समानान्तर प्रत्येक पापीको अनुभवमा पाइन्छ। यदि उसले पश्चात्ताप गर्दैन भने, तिनीहरूले पूर्वसूचित गरेको विनाश उसको हुनेछ।” *The Desire of Ages*, 600.

जब पावलले शाब्दिकबाट आत्मिकतर्फको संक्रमणलाई चिन्हित गरे, उनले यो क्रूसको कालावधिमा घटित भएको हो भनी चिन्हित गरे, र यो ध्यान दिनु आवश्यक छ कि यरूशलेमको विनाश प्रत्यक्ष रूपमा क्रूससँग सम्बन्धित छ। शाब्दिक यरूशलेमको विनाश, जो पहिलो पटक शाब्दिक बाबेलद्वारा सम्पन्न गरिएको थियो, अन्तिम पटक शाब्दिक रोमद्वारा सम्पन्न भयो, किनकि येशूले सधैं अन्त्यलाई आरम्भसँग प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ। बाबेलको मूर्तिपूजक शक्तिसँग आरम्भ भएको पवित्रस्थान र सेनादलको कुल्चन, रोमको मूर्तिपूजक शक्तिसँग समाप्त भयो।

आध्यात्मिक यरूशलेममाथिको आध्यात्मिक कुल्चाइ पापीय रोमद्वारा पूरा गरियो, र कुल्चाइका ती दुवै अवधिहरू (शाब्दिक र आध्यात्मिक) ले परमेश्वरका जनमाथि तेस्रो उजाड पार्ने शक्तिद्वारा गरिने कुल्चाइको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछन्, जसलाई रोमको सन्दर्भमा आधुनिक रोम भनिन्छ।

त्यहाँ तीन उजाड पार्ने शक्तिहरू छन्, जसले प्रत्येकले परमेश्वरका जनहरूलाई सताउँछन्। मूर्तिपूजकताको अजिङ्गर, त्यसपछि क्याथोलिकवादको समुद्री पशु, र त्यसपछि संयुक्त राज्य अमेरिकाको स्थलीय पशु (झूटा अगमवक्ता)। मूर्तिपूजकता विभिन्न मूर्तिपूजक शक्तिहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जसले शाब्दिक इस्राएललाई कुल्चीमिल्ची पारे। त्यसपछि पापीयताले 538 देखि 1798 सम्म एक हजार दुई सय साठी वर्षसम्म आत्मिक इस्राएललाई कुल्चीमिल्ची पार्‍यो। अजिङ्गर, पशु र झूटा अगमवक्ताको त्रि-एकीकरण आधुनिक रोम हो, र यसले पनि आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी सङ्कटको “घण्टा” को समयमा परमेश्वरका जनहरूलाई कुल्चीमिल्ची पार्छ। उजाड पार्ने ती तीन शक्तिहरू—अजिङ्गर, पशु र झूटा अगमवक्ता—लाई मूर्तिपूजक रोम, पापीय रोम, र आधुनिक रोमका रूपमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

प्रकाश १७ को सन्दर्भमा, पगानवाद पहिलो चार राजाहरू हुन्; पाँचौँ राजा पोपसत्ता हो, र छैटौँ, सातौँ तथा आठौँ राजाहरू आधुनिक रोमको त्रि-गुणात्मक एकता हुन्।

अनि त्यहाँ सात राजा छन्: पाँचजना पतित भइसकेका छन्, एकजना वर्तमानमा छ, र अर्को अझै आएको छैन; अनि जब ऊ आउँछ, उसले अल्पकाल मात्र रहनुपर्छ। अनि त्यो जनावर, जो पहिले थियो, र अहिले छैन, उही आठौँ हो, र ती सातमध्ये कै हो, र विनाशतर्फ जान्छ। प्रकाश 17:10, 11।

दानियेल अध्याय दुईको सन्दर्भमा, मूर्तिपूजा शाब्दिक बेबिलोनदेखि शाब्दिक रोमसम्मका सबै चार राज्यहरू हुन्। आत्मिक बेबिलोन पोपसत्ता हो (सुनको शिर), र अजिङ्गर, पशु, र झूटा अगमवक्ताको त्रिविध संघ (आधुनिक रोम) आत्मिक मादी-फारस, आत्मिक ग्रीस, र आत्मिक रोम (जसको घातक घाउ निको पारिएको छ) को त्रिविध संघद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

जब येशूले “अगमवक्ता दानिएलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घृणित वस्तु” को उल्लेख गर्नुभयो, तब उहाँले एउटा विशेष “चिह्न” आँल्याइरहनुभएको थियो, जसलाई ख्रीष्टियनहरूले रोमका ती तीनै चरणमध्ये प्रत्येकमा चिन्नैपर्ने हुन्छ। मूर्तिपूजक रोम, पापल रोम र आधुनिक रोम—ती सबैले परमेश्वरका जनहरूलाई सताउँछन्। त्यो सतावटलाई भविष्यवाणीमा पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चीमिल्ची पार्ने रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ। सतावटका ती तीनै अवधिका प्रत्येकका निम्ति, येशूले त्यस सतावट नजिकिँदै आएको चेतावनीस्वरूप एउटा संकेत दिनुभयो। जब रोमको अधिकारको “चिह्न” पवित्रस्थानभित्र स्थापित गरियो, तब यरूशलेमबाट भाग्ने समय आइपुगेको थियो। येशूले दानिएलको “उजाड पार्ने घृणित वस्तु” भन्ने अभिव्यक्तिलाई कुनै पार्थिव शक्तिको प्रतीकको रूपमा होइन, तर ख्रीष्टियनहरूले चिन्नुपर्ने चिह्नको प्रतीकको रूपमा प्रयोग गर्नुभएको थियो।

“येशूले सुन्दै गरेका चेलाहरूलाई धर्मत्यागी इस्राएलमाथि आउन लागेका न्यायहरू, र विशेषतः मसीहलाई अस्वीकार गर्नु र क्रूसमा चढाउनुका कारण तिनीहरूमाथि आइपर्ने प्रतिशोधात्मक बदलाको विषयमा घोषणा गर्नुभयो। त्यस भयानक पराकाष्ठा अघि निस्सन्देह चिन्हहरू देखा पर्ने थिए। त्यो डरलाग्दो घडी अचानक र तीव्र गतिमा आउने थियो। अनि मुक्तिदाताले आफ्ना अनुयायीहरूलाई यसरी चेतावनी दिनुभयो: ‘यसकारण जब तिमीहरूले अगमवक्ता दानियलद्वारा भनिएको उजाड पार्ने घिनलाग्दो वस्तु पवित्र स्थानमा उभिएको देख्नेछौ, (जसले पढ्छ, उसले बुझोस्:) तब यहूदियामा भएकाहरू पहाडहरूतिर भागून्।’ मत्ती 24:15, 16; लूका 21:20, 21। जब रोमीहरूका मूर्तिपूजक झण्डाहरू सहरका पर्खालबाहिर केही फरलडसम्म फैलिएको पवित्र भूमिमा गाडिने थिए, तब ख्रीष्टका अनुयायीहरूले भागेर आफ्नो सुरक्षा खोज्नुपर्ने थियो। जब त्यो चेतावनीको चिन्ह देखिने थियो, तब उम्कन चाहनेहरूले कुनै ढिलाइ गर्नु हुँदैनथ्यो। सम्पूर्ण यहूदिया देशभरि, साथै यरूशलेम सहरभित्रै पनि, भाग्ने संकेतलाई तुरुन्तै पालन गर्नुपर्थ्यो। जो कोही संयोगवश घरको छतमाथि हुन्थ्यो, उसले आफ्ना सबैभन्दा बहुमूल्य धनसम्पत्तिहरू जोगाउनका लागि समेत आफ्नो घरभित्र तल ओर्लनु हुँदैनथ्यो। खेत वा दाखबारीमा काम गरिरहेका मानिसहरूले पनि दिनको तापमा परिश्रम गरिरहँदा फुकालेको बाहिरी वस्त्र लिन फर्कन समय निकाल्नु हुँदैनथ्यो। तिनीहरूले एक क्षण पनि हिचकिचाउनु हुँदैनथ्यो, नत्र तिनीहरू सर्वसाधारण विनाशमा समावेश हुने थिए।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सि, 25।

उक्त अंशमा सिस्टर ह्वाइटले “उजाड पार्ने घृणित वस्तु” लाई एक “निशङ्क चिन्ह” को रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ, जुन “रोमीहरूका मूर्तिपूजक ध्वजहरू” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, र तिनीहरूले तिनलाई पवित्रस्थानको “पवित्र भूमि” मा “स्थापित” गरेका थिए। येशूले “उजाड पार्ने घृणित वस्तु” लाई मूर्तिपूजक वा पोपीय रोमका कुनै पनि शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्न प्रयोग गर्नुभएको थिएन, तर एक “चिन्ह” को रूपमा प्रयोग गर्नुभएको थियो। जब त्यो “चिन्ह” मन्दिरको पवित्र भूमिमा स्थापित गरियो, तब इसाईहरूले यरूशलेमबाट “नत्र तिनीहरू सर्वसाधारण विनाशमा परून्” भनेर भाग्नपर्ने थियो। सिस्टर ह्वाइटले यही अंशमा पछि अझ अगाडि बढेर, विनाशलाई पहिचान गराउने ख्रीष्टको भविष्यवाणीको एकभन्दा बढी परिपूर्ति भएको थियो भनी स्पष्ट पार्नुहुन्छ।

“यरूशलेममाथि न्यायका दण्डहरूको भ्रमणसम्बन्धी मुक्तिदाताको भविष्यवाणीको अर्को पनि एक परिपूर्ति हुने छ, जसको केवल क्षीण छाया मात्र त्यो भयङ्कर उजाडपन थियो। चुनिएको सहरको भाग्यमा हामी त्यो संसारको विनाश देख्न सक्छौं जसले परमेश्वरको कृपालाई अस्वीकार गरेको छ र उहाँको व्यवस्थालाई पैतालामुनि कुल्चेको छ। अपराधका दीर्घ शताब्दीहरूका दौरान पृथ्वीले देखेका मानव दुःखका अभिलेखहरू अन्धकारमय छन्। त्यसको चिन्तन गर्दा हृदय विरक्त हुन्छ, र मन शिथिल बन्छ। स्वर्गको अधिकारलाई अस्वीकार गर्नुका परिणामहरू भयावह भएका छन्। तर भविष्यका प्रकाशनहरूमा अझै बढी अन्धकारपूर्ण एउटा दृश्य प्रस्तुत गरिएको छ। विगतका अभिलेखहरू—कोलाहल, संघर्ष, र क्रान्तिहरूको दीर्घ जुलुस, ‘योद्धाको युद्ध ... गडबडको आवाजसहित, र रगतमा लोठिएका वस्त्रहरू’ (यशैया 9:5)—परमेश्वरको रोक लगाउने आत्मा दुष्टहरूबाट पूर्णतया हटाइने, मानव आवेग र शैतानी क्रोधको विस्फोटलाई अब उप्रान्त नियन्त्रणमा नराखिने त्यस दिनका विभीषिकाहरूसँग तुलना गर्दा, यी सबै के हुन् र? तब संसारले शैतानको शासनका परिणामहरू पहिले कहिल्यै नदेखेझैं देखेछ।”

“तर त्यस दिन, यरूशलेमको विनाशको समयमा जस्तै, परमेश्वरका जनहरू बचाइनेछन्, अर्थात् जीवितहरूका बीचमा लेखिएको पाइने हरेक व्यक्ति। यशैया ४:३। ख्रीष्टले घोषणा गर्नुभएको छ कि उहाँ आफ्ना विश्वासयोग्य जनहरूलाई आफूकहाँ भेला गर्न दोस्रो पटक आउनुहुनेछ: ‘तब पृथ्वीका सबै कुलहरूले विलाप गर्नेछन्, र तिनीहरूले मानिसका पुत्रलाई स्वर्गका बादलहरूमा शक्ति र महान् महिमासहित आउँदै गरेको देख्नेछन्। अनि उहाँले आफ्ना स्वर्गदूतहरूलाई तुरहीको ठूलो आवाजसहित पठाउनुहुनेछ, र तिनीहरूले उहाँका चुनिएकाहरूलाई चारै दिशाबाट, आकाशको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्मबाट भेला गर्नेछन्।’ मत्ती २४:३०, ३१। त्यसपछि सुसमाचारको आज्ञापालन नगर्नेहरू उहाँका मुखको श्वासद्वारा नाश गरिनेछन् र उहाँको आगमनको तेजद्वारा विनष्ट हुनेछन्। २ थिस्सलोनिकी २:८। प्राचीन इस्राएलझैं दुष्टहरू आफैँलाई नाश गर्छन्; तिनीहरू आफ्नै अधर्मद्वारा पतन हुन्छन्। पापमय जीवनद्वारा तिनीहरूले आफूलाई परमेश्वरसँग यति असामञ्जस्यमा पारेका छन्, तिनीहरूको स्वभाव दुष्टताद्वारा यति भ्रष्ट भएको छ, कि उहाँको महिमाको प्रकटता तिनीहरूका लागि भस्म गर्ने आगो बन्छ।”

“ख्रीष्टका वचनहरूमा तिनीहरूलाई प्रदान गरिएको पाठलाई मानिसहरूले बेवास्ता नगर्न सावधान रहून्। जसरी उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई यरूशलेमको विनाशबारे चेतावनी दिनुभयो, र निकट आइरहेको त्यस विनाशको एउटा चिन्ह दिनुभयो, ताकि तिनीहरूले उम्कने उपाय गर्न सकून्; त्यसरी नै उहाँले संसारलाई अन्तिम विनाशको दिनबारे चेतावनी दिनुभएको छ, र त्यसको निकटताका संकेतहरू दिनुभएको छ, ताकि इच्छा गर्ने सबैले आउन लागेको क्रोधबाट भाग्न सकून्। येशू घोषणा गर्नुहुन्छ: ‘धाममा, जूनमा, र ताराहरूमा चिन्हहरू हुनेछन्; अनि पृथ्वीमा जातिजातिहरूको क्लेश हुनेछ।’ लूका २१:२५; मत्ती २४:२९; मर्कुस १३:२४-२६; प्रकाश ६:१२-१७। उहाँको आगमनका यी अग्रसूचकहरू देख्नेहरूले ‘त्यो नजिकै छ, ढोकासम्मै आइपुगेको छ’ भनी जानून्। मत्ती २४:३३। ‘यसकारण जागा रहो,’ उहाँका चेतावनीका वचनहरू हुन्। मर्कुस १३:३५। जसले यस चेतावनीलाई ध्यान दिन्छन् तिनीहरू अन्धकारमा छाडिनेछैनन्, ताकि त्यो दिन तिनीहरूमाथि अकल्पित रूपमा आओस्। तर जसले जागा रहन चाहँदैनन्, तिनीहरूका निम्ति ‘प्रभुको दिन रातिको चोरझैं आउँछ।’ १ थिस्सलोनिकी ५:२-५।” द ग्रेट कन्ट्रीभर्सि, ३६, ३७।

जब सिस्टर ह्वाइटले यी शब्दहरू लेख्नुभयो, तब यरूशलेमको विनाशको भविष्यमा अझै एउटा पूर्ति हुन बाँकी नै थियो। संसारको अन्त्यमा आधुनिक रोम (अजिङ्गर, पशु र झूटा अगमवक्ता) विरुद्ध कार्यान्वित गरिने प्रतिशोधात्मक न्यायले आध्यात्मिक बाबेलको अन्तिम पतनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, तर आध्यात्मिक बाबेल (पापसत्ता) त १७९८ मै एकपटक पहिले नै पतित भइसकेको थियो। यरूशलेमको विनाशले धर्मत्यागी मण्डलीमाथि परमेश्वरको प्रतिशोधात्मक न्यायलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

ईस्वी सन् ६६ देखि ७० सम्मका साढे तीन वर्षभित्र भएको यरूशलेमको विनाशले संसारको अन्त्यमा आधुनिक रोम (अजिङ्गर, पशु र झूटा अगमवक्ता) माथि ल्याइने परमेश्वरको प्रतिशोधात्मक न्यायद्वारा हुने विनाशको प्रतीकात्मक पूर्वछाया प्रस्तुत गर्दछ। ईस्वी सन् ६६ देखि ७० सम्म मूर्तिपूजक शक्तिद्वारा सम्पन्न यरूशलेमको घेराबन्दी र विनाश ठीक साढे तीन वर्षसम्म कायम रह्यो।

पापवादद्वारा सम्पन्न गरिएको आत्मिक यरूशलेमको घेराबन्दी र विनाश ५३८ देखि १७९८ सम्म, अर्थात् साढे तीन भविष्यसूचक वर्षसम्म कायम रह्यो। ती दुई दृष्टान्तहरूले आधुनिक रोमद्वारा ल्याइने आइतवार-व्यवस्थाको सङ्कटको “घडी”मा हुने यरूशलेमको घेराबन्दी र विनाशको प्रतीकात्मक रूप धारण गर्छन्। दानियलको पुस्तकमा चित्रित गरिएझैं, यरूशलेमका ती तीन विनाशहरूमध्ये अन्तिम विनाश उल्टाइन्छ।

दानियलको पुस्तक बाबेलले यरूशलेमलाई विजय गरेर नष्ट गरेको घटनाबाट सुरु हुन्छ, र यो बाबेलको विनाश तथा यरूशलेमको विजयमा समाप्त हुन्छ। यी तीनवटै युद्धहरूमा, ख्रीष्टियनहरूलाई आउँदै गरेको युद्धबाट भाग्नू भनी सचेत गराउने एउटा चिन्ह दिइएको थियो। ई.सं. ६६ मा, त्यो समय थियो जब मूर्तिपूजक रोमका सेनाहरूले आफ्ना ध्वजहरू (तिनीहरूका युद्ध-झण्डाहरू) पवित्रस्थानको पवित्र भूमिमा खडा गरे। ई.सं. ५३८ मा, त्यो समय थियो जब “पापको मानिस” प्रकट गरियो, परमेश्वरको मन्दिरमा (ख्रीष्टियन मण्डलीमा) बसेर, आफूलाई नै परमेश्वर हो भनी

देखाउँदै, जब त्यस वर्ष उसले ऑर्लियन्सको परिषद्मा आइतबारसम्बन्धी व्यवस्था पारित गर्यो। आइतबारको पालनको जबरजस्ती कार्यान्वयन नै पोपसत्ताले ख्रीष्टियन संसारमाथिको आफ्नो अधिकारको प्रमाण भनेर चिनाउँछ, किनकि तिनीहरू यो तर्क गर्छन् (र ठीक तर्क गर्छन्) कि परमेश्वरको वचनमा आइतबारको आराधनाको कुनै समर्थन छैन, र ख्रीष्टियन धर्ममा आराधनाको दिनको रूपमा आइतबारलाई तिनीहरूले स्थापना गरेको तथ्य नै तिनीहरूका मूर्तिपूजक परम्परा र रीतिरिवाजहरूको अधिकार बाइबलभन्दा माथि छ भन्ने कुराको प्रमाण हो।

५३८ सालमा, ख्रीष्टियनहरू रोमी मण्डलीबाट अलग हुनुपर्ने थियो—केवल यस कारणले मात्र होइन कि त्यो वास्तवमा साँचो ख्रीष्टियन मण्डली थिएन, तर यस कारणले पनि कि परमेश्वरको मण्डलीका पवित्र आँगनहरूमा पोपसम्बन्धी अधिकारको चिन्ह स्थापित गरिएको थियो। सिस्टर ह्याडले त्यस ऐतिहासिक अलगावको प्रक्रियालाई पहिचान गर्नुहुन्छ, जसले परमेश्वरको मण्डली बाह्र सय साठी वर्षसम्म उजाडस्थानमा भागेको अवधिको आरम्भ गर्‍यो।

“तर ज्योतिका राजकुमार र अन्धकारका राजकुमारबीच कुनै एकता छैन, र तिनीहरूका अनुयायीहरूबीच पनि कुनै एकता हुन सक्दैन। जब ख्रीष्टियनहरूले मूर्तिपूजाबाट केवल अर्धरूपमा मात्र परिवर्तन भएका मानिसहरूसित एकतामा बाँधिन सहमति जनाए, तब तिनीहरू सत्यबाट झन्-झन् टाढा लैजाने मार्गमा प्रवेश गरे। ख्रीष्टका अनुयायीहरूको यति ठूलो सङ्ख्यालाई धोका दिन आफू सफल भएकोमा शैतान आनन्दित भयो। त्यसपछि उसले यिनीहरूमाथि आफ्नो शक्ति अझ पूर्ण रूपमा प्रयोग गर्‍यो, र परमेश्वरप्रति सच्चा रहेकाहरूलाई सताउन तिनीहरूलाई प्रेरित गर्‍यो। साँचो ख्रीष्टियन विश्वासको विरोध कसरी गर्ने भन्ने कुरा तिनीहरूजति राम्रोसँग अरू कसैले बुझेका थिएनन्, जो कहिल्यै त्यसका रक्षक भएका थिए; र यी धर्मत्यागी ख्रीष्टियनहरूले आफ्ना अर्ध-मूर्तिपूजक सहयात्रीहरूसित मिलेर, ख्रीष्टका शिक्षाहरूका सर्वाधिक अत्यावश्यक विशेषताहरूमाथि आफ्नो युद्ध केन्द्रित गरे।”

“याजकीय वस्त्रहरूमा छद्मरूप धारण गरी मण्डलीभित्र प्रवेश गराइएका छलकपट र घृणित कर्महरूका विरुद्ध अडिग भई उभिन चाहने विश्वासीहरूका लागि निराशाजनक संघर्ष आवश्यक थियो। बाइबललाई विश्वासको मापदण्डको रूपमा स्वीकार गरिएन। धार्मिक स्वतन्त्रताको सिद्धान्तलाई विधर्म भनिन्थ्यो, र त्यसका समर्थकहरू घृणित ठहराइन्थे तथा बहिष्कृत गरिन्थे।

“दीर्घ र कठोर संघर्षपछि, यदि धर्मत्यागी मण्डलीले अझै पनि आफूलाई असत्य र मूर्तिपूजाबाट स्वतन्त्र गर्न इन्कार गरिरहिन् भने, विश्वासी थोरैले उहाँसँगको सबै सम्बन्ध विच्छेद गर्ने निर्णय गरे। तिनीहरूले बुझे कि यदि उनीहरू परमेश्वरको वचन पालन गर्न चाहन्छन् भने, पृथक्करण पूर्णतः अपरिहार्य थियो। तिनीहरूले आफ्नै आत्माका लागि घातक त्रुटिहरू सहन सक्दैनथे, न त यस्तो उदाहरण स्थापित गर्न सक्थे जसले उनीहरूका छोराछोरी र तिनका सन्तानहरूको विश्वासलाई संकटमा पारोस्। शान्ति र एकता सुनिश्चित गर्न, तिनीहरू परमेश्वरप्रतिको निष्ठासँग मेल खाने कुनै पनि रियायत गर्न तयार थिए; तर तिनीहरूले महसुस गरे कि सिद्धान्तको बलिदान दिएर प्राप्त गरिएको शान्ति अति महँगो मूल्यमा किनिएको ठहरिनेछ। यदि एकता सत्य र धार्मिकताको सम्झौताद्वारा मात्र सुरक्षित गर्न सकिन्थ्यो भने, भिन्नता रहोस्, यहाँसम्म कि युद्ध नै किन नहोस्।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४५।

हामी यी विचारहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“अनन्तता हाम्रो सामु फैलिएको छ। पर्दा अब उठ्ने लागेको छ। हामी, जो यस गम्भीर, उत्तरदायी स्थान ओगटिरहेका छौं, के गरिरहेका छौं, के कुरामा चिन्तन गरिरहेका छौं, कि हाम्रो वरिपरि आत्माहरू नाश भइरहेका हुँदा पनि हामी आफ्नै स्वार्थी सुखप्रेमसँग टाँसिएर बसेका छौं? के हाम्रो हृदय पूर्णतः कठोर भइसकेको छ? के हामीले अरूहरूको उद्धारको निम्ति गर्नुपर्ने एक कार्य छ भन्ने कुरा न त महसुस गर्न सक्छौं, न त बुझ्न नै सक्छौं? हे भाइहरूहो, के तिमीहरू त्यस वर्गका हौ, जो आँखाहरू भएर पनि देख्दैनन्, र कानहरू भएर पनि सुन्दैनन्? के परमेश्वरले तिमीहरूलाई उहाँको इच्छाको ज्ञान दिनुभएको व्यर्थ हो? के उहाँले तिमीहरूकहाँ एकपछि अर्को चेतावनी पठाउनुभएको व्यर्थ हो? पृथ्वीमाथि जे आउन लागेको छ, त्यससम्बन्धी अनन्त सत्यका उद्घोषणाहरूमा के तिमीहरू विश्वास गर्दछौ, के परमेश्वरका न्यायहरू मानिसहरूमाथि झुन्डिरहेका छन् भन्ने विश्वास गर्दछौ, र

तैपनि के तिमीहरू अझै पनि आरामसँग, अल्छी, लापरवाह, सुखविलासप्रेमी भएर बसिरहन सक्छौ?”

“अब परमेश्वरका जनहरूले आफ्नो स्नेह संसारमा गाड्ने वा आफ्नो धन-सम्पत्ति त्यहीँ संचय गरेर राख्ने समय होइन। त्यो समय धेरै टाढा छैन, जब प्रारम्भिक चेलाहरूझैँ हामी पनि उजाड र एकान्त स्थानहरूमा आश्रय खोज्न बाध्य हुनेछौँ। जसरी रोमी सेनाहरूद्वारा यरूशलेमको घेराबन्दी यहूदियाका मसीहीहरूका लागि पलायनको संकेत भएको थियो, त्यसरी नै पोपसत्ताको सब्बाथ लागू गराउने आदेशमा हाम्रो राष्ट्रले शक्ति ग्रहण गर्नु हाम्रो लागि चेतावनी हुनेछ। त्यसपछि ठूला शहरहरू छोड्ने, र साना शहरहरू पनि त्यागेर पर्वतहरूका बीचका निर्जन स्थानहरूमा एकान्त निवासतर्फ जाने तयारी गर्ने समय हुनेछ। अनि अहिले, यहाँ महेगा आवासहरूको खोजी गर्नुको सट्टा, हामीले अझ उत्तम देशतर्फ, अर्थात् स्वर्गीय देशतर्फ सर्न तयार हुनुपर्छ। आत्मतुष्टिमा आफ्ना साधन खर्च गर्नुको सट्टा, हामीले मितव्ययिता गर्न सिकिरहनुपर्छ। परमेश्वरबाट सुम्पिएको प्रत्येक प्रतिभा संसारलाई चेतावनी दिन उहाँको महिमाका लागि प्रयोग गरिनुपर्छ। शहरहरूमा परमेश्वरका सहकर्मीहरूले गर्नुपर्ने एउटा काम उहाँसँग छ। हाम्रा मिसनहरूलाई कायम राखिनुपर्छ; नयाँ मिसनहरू खोलिनुपर्छ। यस कार्यलाई सफलतापूर्वक अगाडि बढाउन सानो खर्चले पुग्दैन। आराधनाका भवनहरू आवश्यक छन्, जहाँ यस समयका सत्यहरू सुन्नका लागि मानिसहरूलाई निमन्त्रणा गर्न सकियोस्। यही उद्देश्यका लागि परमेश्वरले आफ्ना भण्डारेहरूलाई पूँजी सुम्पनुभएको छ। आफ्नो सम्पत्ति सांसारिक उद्यमहरूमा यसरी नबाँधिराख, कि यस कार्यमा बाधा पर्न जाओस्। आफ्ना साधनहरू त्यहाँ ल्याऊ जहाँ तिमीले तिनीहरूलाई परमेश्वरको कार्यको हितका लागि चलाउन सक्नेछौ। आफ्ना खजानाहरू तिमीभन्दा अघि स्वर्गमा पठाइदेऊ।” Testimonies, volume 5, 464.